

JUPITER 13

POVIEDKY

Tomáš Dostál

Lenona Štibláríková

Mark E. Pocha

Radoslav Kozák

ROZHOVOR

Michal Hvorecký

Igor Čonka
(Zabudnuté knihy)

MEGAINTERVIEW
S PREKLADATEĽMI

JUPITER

Jupiter – časopis o fantastike
Číslo 13

ISSN 1339-3960

<http://www.rogerbooks.sk/>

<https://www.facebook.com/JupiterRogerbooks>

Šéfredaktor: Martin Králik
Redakčná úprava: Hromovlad a Zuska Stožickí
Grafická úprava: Bea Tomash

Obálka: Petra Slováková

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik – ROGERBOOKS
Krajná 23, 900 40, Dunajská Lužná, Slovenská republika
IČO: 47049481
DIČ: 1085414825

Číslo vyšlo: november 2021

Úvodník	4
Vyhlasenie súťaže	5
POVIEDKA	
Tomáš Dostál – Rovni bohům	6
ROZHOVOR	
Michal Hvorecký: Ak ešte písať, tak SF poviedky	19
POVIEDKA	
Lenona Štiblaríková – Vládcovia veží	22
ANKETA	
Megainterview s prekladateľmi fantastiky	44
POVIEDKA	
Radoslav Kozák – Trinásť balád pre Lucifera	57
ROZHOVOR	
Igor Čonka: Chceme prinášať voľné málo známe tituly	73
POVIEDKA	
Mark E. Pocha – Gomenasai	78

Milí čitatelia,

neviem, ako ste vy prežili uplynulý rok, no u mňa to bolo ako na hojdačke. Začiatkom roka som sa nechcel poddať všeobecnej skepse, a tak som si "naváľal" malé množstvo aktivít. Bolo vtedy o mne aj dosť počuť, Jupiter mal dva streamy, na ktorých prezentoval aj poviedku do tohto čísla. Ako však ubiehal čas, povinnosti pribúdali, neskôr sa uvoľnili opatrenia, prišla aspoň krátka dovolenka, no návrat z home officu bol v nedohľadne (a stále je). To a čakanie na jednu poviedku spôsobili, že Jupiter stále nevychádzal. Nechcem sa vyhovárať, ja som taktiež množstvo času strácal v debatách o prospešnosti očkovania a pri iných zbytočnostiach, takže aj keď som tú poviedku začiatkom septembra dostal, trvalo viac ako mesiac, kým bol Jupiter pripravený na zalamovanie.

Aj niekoľko ďalších projektov sa počas tohto obdobia nepodarilo. Na streame v januári som spolu s Royal Dirties ohlasoval novinky ako tlačový, či dokonca anglický Jupiter. Bohužiaľ, nič z toho nevyzerá reálne po tom, čo spolupráca s týmto komiksovým združením kvôli odlišným predstavám o realizácii a aj množstvu aktivít a nedostatku času na oboch stranách výrazne upadla. Až tak, že v tomto čísle komiksovú prílohu nenájdete. Koho však zaujímajú ďalšie príhody Nucleusa, sledujte stránky Martina Juríka, pribúdajú ďalšie.

Teší ma, že si v tomto čísle môžete po mnohých rokoch prečítať poviedku Tomáša Dostála, ktorý sa medzičasom presadil v iných časopisoch a vyhral Poviedku Istroconu. Okrem avizovanej novej poviedky Marka E. Pochu tu nájdete aj dlhšie dielo Lenony Štiblírikovej, ktoré doteraz vyšlo iba po česky. Štvrtou poviedkou je text Radoslava Kozáka, autora temných diel, známych aj z Martinus Ceny Fantázie. Celkovo je tak poviedková časť Jupitera temná ako sa na trinástku patrí, no ďalšie hororové číslo z nej nevzniklo.

Publicistiku tradične tvoria rozhovory. V megainterview sme tentoraz vyspovedali prekladateľov fantastiky, české esá Petra Kotrleho a Viktora Janiša a slovenskú veľkú trojku Jedinák, Gális a Frank. Michal Hvorecký sa po dlhých rokoch vrátil k fantastike, čo sa nemohlo zaobísť bez mojich otázok (v odpovediach okrem iného prezradil, že už iné písať nechce). A last but not least – v druhom samostatnom rozhovore predstavujem spolutvorcu projektu Zabudnuté knihy Igora Čonku.

Nechcem nič sľubovať, no poviedky do nasledujúceho čísla už skoro všetky máme a tak by sa mohlo objaviť skôr ako čakáte. Tešiť sa môžete minimálne na víťaznú poviedku ceny Stopy Roberta E. Howarda, ktorej obnovenie sme spolu s Conanovskou spoločnosťou mierne spoluorganizovali.

Tak si držíme palce, nech všetko vyjde ako má.

Martin Králik,
šéfredaktor a vydavateľ

Časopis Jupiter vypisuje literárnu súťaž

POVIEDKA ZA 33

na tému

Humoristická fantastika

Podmienky súťaže:

- Do súťaže sa môžu prihlásiť poviedky v slovenskom jazyku v maximálnom rozsahu **30 normostrán**
- Dielo nesmie byť nikde uverejnené, vrátane internetových stránok
- Diela sa do súťaže zasielajú elektronicky na adresu **martin.kralik@gmail.com** s predmetom **Poviedka za 33**, do e-mailu uveďte meno a kontaktnú adresu
- Zaslaním autor dáva súhlas s uverejnením diela v časopise Jupiter
- Uzávierka súťaže je 31. januára 2022, výsledky budú na facebookovej stránke časopisu a spriatelených weboch vyhlásené do konca marca 2022
- Víťaz súťaže získa hlavnú cenu 33 eur

Tomáš Dostál

ROVNI BOHŮM

Poškozená vojenská fregata se plahočila vesmírem jako raněný pták. Její poziční světla mrtvě zírala do tmy, jako by hledala někoho, kdo je opět zapojí. Nebýt temné siluety zakrývající vzdálené hvězdy a šumu na našich přístrojích, nevšimli bychom si ji. Kroužili jsme kolem ní už několik dnů, abychom zjistili, jestli někdo z posádky žije a jestli je automatický obranný systém stále funkční. Ani jedno se nezdálo pravděpodobné, protože pro řídicí počítač tohoto typu lodi by nebyl problém odhalit náš falešný volací znak během několika málo sekund. A lebka se zkříženými hnáty zdobící naši zád' by ho též nepotěšila. Smetl by nás, aniž bychom si uvědomili, co se vlastně stalo. I přesto byla opatrnost na místě. Tohle raněné zvíře mohlo ještě v posledním záchvěvu agónie vystrčit tesáky. A těch mělo na rozdávání.

„Donovane, ty jsi byl voják. Co si o tom myslíš?“ otočil se na mě snad posté kapitán. Jeho burácivý bas prořízl ticho kabiny a donutil posádku k větším výkonům.

„Nevím, nelíbí se mi to,“ odpověděl jsem pravdivě. Opatrně jsem pohlédl na monstrózní modře žilkované bicepsy volně odpočívající

ilustrácia: Petra Slovákova

na nelidsky velkých prsních svalech. Stále jsem měl v živé paměti scénu, kdy kapitán holýma rukama zabil dva zbraněmi vybavené členy posádky při vzpouře. Hrubá síla u pirátů vždy hrála prim.

„Pořád stejná písnička, ale kloudnou odpověď z tebe nedostanu...“ zašeptal tónem, při kterém se ježily chloupky na zátylku.

„Vojáci své lodě neopouštějí. Ne takhle,“ odtušil jsem. „Něco se tam muselo stát.“ O svých obavách jsem raději pomlčel a jen doufal, že se neodrážejí v mém obličejí.

Kapitán se zamračil. „Je to pár let, co jsi z toho blázince zdrhl. Třeba se situace změnila.“

Hlasitě jsem se zasmál. „Mluvíš o armádě, Jacku. Ten útvar je tak zkostnatělý, že se tisíc let nezměnil a dalších tisíc bude fungovat úplně stejně. Navíc se podívej na tohle,“ řekl jsem a nechal počítač zobrazit aktuální obraz fregaty. Prstem jsem ukázal na předek, kde byl na ošlehaném pancíři stále patrný složitý emblém. „Znak speciálních jednotek,“ dodal jsem na vysvětlenou.

„A co? Mám se posrat?!“ vyštěkl. „Řekl bych, že ti chlapi dávno zaklepali bačkorama. Jestlis tam měl nějaký kámoše, tak je mi to vážně líto a přeju ti upřímnou soustrast,“ řekl tónem vylučujícím jakoukoli upřímnost. „Doprdele, sedíme tu už několik dnů, a přitom je jasné, že z jejich lodi je bezbranný vrak, ve kterém pluje několik dávno vysušených mariňáků! Kdyby to tak nebylo, už by nás dávno sestřelili. Víš to stejně dobře jako já. Dokážeš si vůbec představit, jaký balík můžeme dostat za vojenské vybavení? Určitě tam mají zbrojnici nebo něco takového. Možná i drony. Tohle je výzva, kamaráde. Otevřený krám a hlídač není doma.“

Musel jsem mu dát za pravdu, ačkoli se mi opuštěná loď nelíbila. „Zbrojnice, kde by měly být zbraně a další hračky se nachází tady,“ kapituloval jsem a ukázal na prostor za velícím můstkem. „Obvykle ji chrání pancéřová vrata, ale je dost možné, že najdeme přístupovou kartu. Do lodi se dostaneme tudy,“ označil jsem místo jen o kousek vedle, „tyhle servisní šachty vedou k venkovnímu plášti s přechodovým tunelem.“

„Blbě vymyšlené,“ ozval se Bronski, náš palubní technik. „Pokud by se někomu podařilo proletět obranou, může posádce vpadnout do velína.“

„Nemůže,“ začal jsem vysvětlovat, „můstek je při boji hermeticky

uzavřen a v případě potřeby slouží jako útočný nebo záchranný člun. Navíc se spouští síť bezpečnostních přepážek, takže je případný útočník dokonale odříznut, zatímco posádka má přístup do zbrojnice a na další důležitá místa, včetně hangárů.“

„Dobré vědět,“ řekl kapitán. „Bronski, běž připravit člun. Čekání už mě unavuje. Mrkneme dovnitř.“

Chlapi spokojeně zabručeli a můj špatný pocit se změnil v záchvěv paniky, na kterou jsem nebyl zvyklý. Ale na té lodi vážně něco smrdělo.

„Nebylo by lepší ji zahákovat a odtáhnout?“ prohlásil jsem tak klidně, až jsem překvapil sám sebe.

„Proč?“ zeptal se kapitán kontrolující seznam vybavení výsadkového člunu. „Jednoduše tam vlítmem, seberem, co unesem a hurá domů.“

Zvětšil jsem zadní část fregaty a zvýraznil vrata hangáru. „Proto... Určitě tam mají výsadkové čluny. Žádné ořezávátko, ale plně vybavené bojové stroje. A hned vedle by měl být sklad těžké techniky.“

„Co přesně myslíš tou těžkou technikou?“

„Standardně to bývají tanky, transportéry, ženijní technika a podobně.“ Kapitánovy oči se rozzářily. „Kecáš.“

„Nemám důvod kecat.“

„Takže změna plánu,“ prohlásil po krátké úvaze, „vtrhnem dovnitř, celé to prolezem, a když tam budou všechny ty poklady, tak tu krásku odtáhnem. Donovan má pravdu. Zajištění na Tortuze by se nám mohlo hodit, ale nechci tahat šrot, a hlavně nechci nikomu zbytečně sypat prachy do chřtánu, dokud si nebudeme jistí, že na lodi zbylo něco na prodej. Nepotáhneme přece zajíce v pytli.“

Nenápadné rozmluvení výsadku se minulo účinkem. Naopak jsem situaci ještě zhoršil, protože kapitán evidentně v duchu kalkuloval případný zisk a jeho dělení. Zbytek posádky se mezitím činil a připravoval loď na bojovou pohotovost a následný útok na palubu fregaty. Pokud se tedy průzkum opuštěné lodi dá považovat za útok.

„Dokáže někdo zjistit, jestli je tam atmosféra? Nechce se mi soukat do skafandru,“ povzdechl si kapitán.

Jeden z mužů přejel prsty po informační konzoli. „Podle počítače je tam

dýchateľná atmosféra,“ zahlásil po chvíli. „Vypadá to, že tomu vraku fungují i generátory umělé gravitace. Takže bez šťávy určitě není.“ Přednášel informace, které jsme několikrát ověřovali, ale bylo evidentní, že posádka potřebuje povzbudit. Všichni cítili nejistotu, která šířila i mé vnitřnosti. Pokud by fregata měla poškozené reaktory, radiace by nás sežrala dříve, než bychom se stačili pořádně rozkoukat. Jiné vysvětlení, proč byla loď opuštěná, mě ale nenapadlo.

„Výborně. Ale pro jistotu si všichni připraví masky se zásobou kyslíku. Je možné, že tam vojáčky ještě jsou, ale v trošku smradlavější a nevzhlednější formě,“ zavtipkoval Jack.

Kdosi se nuceně uchechl. Pomalu jsme se přibližovali na bezpečnou vzdálenost, a mě stále víc zajímal jeden ze směrových motorů, který za sebou fregata táhla na svazku kabelů tlustém jako mužská noha.

„To musela být pecka,“ konstatoval Bronski, který se za mémi zády zjevil jako duch. Překvapeně jsem se na něj otočil. Utíral si umaštěné ruce do kusu hadru, což značilo, že je člun připraven k výsadbě.

„Kus skály?“ zeptal jsem se, a ještě více přiblížil poškozenou část.

„Neřekl bych,“ odpověděl zamyšleně a důkladně si snímek prohlížel. „Podívej se na ty rýhy. Táhnou se přes celý bok, ale největší poškození je patrné až u motorové sekce. To by mohl způsobit tvar lodi, ale když si to prohlídneš pořádně, tak tě musí do očí praštit drobná nesrovnalost.“

Hleděl jsem na vrak, ale ničeho divného jsem si nevšiml. „Vypadá jako každé jiné poškození po střetu s kosmickým tělesem.“

„Vůbec ne. Jde o rychlost. Kdyby do skály napakovala v jiné rychlosti, než má teď, chyběla by jí celá zadní část. Jenže teď se sotva plahočí, takže pokud by se jednalo o skálu, vypadalo by poškození jinak. Tohle bylo něco tvrdého. Hodně tvrdého. Viděl bych to spíš na pancířích jiné lodi. Napovídá tomu i ta krásná struktura rýhy.“

„Chceš říct, že cestou nabrala nějakou loď?“

„Ano i ne. Ta loď k ní totiž byla zahákováná.“

Až teď jsem si všiml potrhaných kotvících lan, která za sebou fregata táhla.

„Cože?!“ vyjel kapitán. „To mi chceš říct, že už ji někdo vybral? To